

Sag T-397/02

Arla Foods AMBA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Forordning (EF) nr. 1829/2002 — registrering af en oprindelsesbetegnelse — »feta«
— annullationssøgsmål — søgsmålskompetence — afvisning«

Rettens kendelse (Tredje Afdeling) af 13. december 2005 II - 5368

Sammendrag af kendelsen

Annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt — forordning om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser — sag anlagt af »feta«-producenter i en anden medlemsstat end den, hvori denne ost har sin oprindelse — den første stats lovgivning om brug af betegnelsen — virksomheder med en betydelig produktion af »feta« i Den Europæiske Union — ingen betydning — afvisning af sagen

(Art. 230, stk. 4, EF; Rådets forordning nr. 2081/92; Kommissionens forordning nr. 1829/2002)

Et annullationssøgsmaal anlagt af danske fetaproducenter til prøvelse af forordning nr. 1829/2002 om ændring af bilaget til forordning nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i forordning nr. 2081/92 må afvises, for så vidt det vedrører registreringen af betegnelsen »feta« som beskyttet betegnelse under rubrikkerne »ost« og »Grækenland«.

Den anfægtede forordning er en almenlydlig foranstaltning som omhandlet i artikel 249, stk. 2, EF. Den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper.

Desuden er de sagsøgende virksomheder kun berørt af den anfægtede forordning i deres egenskab af erhvervsdrivende, som fremstiller eller markedsfører ost, og navnlig dem, som ligeledes har markedsført deres produkter som »feta« eller »dansk feta«, der ikke opfylder betingelserne for anvendelse af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »feta«. Sagsøgerne er således berørt på samme måde som alle de øvrige virksomheder, hvis produkter heller ikke opfylder kravene i de pågældende fællesskabsbestemmelser.

Sagsøgerne kan i den henseende ikke med henvisning til dansk lovgivning, der foreskriver, at dansk produceret feta tydeligt mærkes »dansk feta«, gøre gældende, at de befinder sig i en særlig situation, der berettiger dem til at anlægge sag til prøvelse af den anfægtede forordning til forskel fra alle andre fetaproducenter i Fællesskabet. Dels giver lovgivningen ikke sagsøgerne en særlig rettighed. Dels er sagsøgerne ikke individuelt berørt, selv om de måtte have en særlig rettighed i henhold til dansk ret, idet betegnelsen »dansk feta« ikke udgør en oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse i henhold til forordning nr. 2081/92. I modsætning til varemærkeområdet, hvor der samtidig findes en national beskyttelsesordning og en ordning på fællesskabsniveau, er de pågældende oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser kun beskyttet i alle medlemsstater, såfremt de er registreret på fællesskabsniveau i overensstemmelse med grundforordningen.

Selv om det måtte antages, at den danske lovgivning indfører et kvalitetsmærke, er dette forhold under alle omstændigheder ikke tilstrækkeligt til at individualisere sagsøgerne i forhold til enhver anden fetaproducent, der opfylder betingelserne i den danske lovgivning.

Endelig individualiseres sagsøgerne heller ikke derved, at deres produktion af feta i Den Europæiske Union er betydelig, da den omstændighed, at en virksomhed har en stor markedsandel, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at adskille denne fra enhver anden erhvervsdrivende, som er berørt af den anfægtede forordning. Heller ikke det forhold, at en sagsøger ved vedtagelsen af en forordning befinder sig i en sådan situation,

at han er nødsaget til at foretage visse justeringer af produktionsstrukturen for at overholde forordningens krav, er tilstrækkeligt til, at han er individuelt berørt på samme måde som adressaten for en retsakt.

(jf. præmis 53, 55, 56, 61, 63, 67, 69, 71 og 76)